

COLLEEN COLEMANOVÁ

Zubami- -nechtami

Zubami-
-nechtami

Zubami- -nechtami

COLLEEN COLEMANOVÁ

Original title: Colleen Coleman: ONE WAY OR ANOTHER
Copyright © 2018 by Colleen Coleman
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Cover design and illustration by Jo Thomson

Colleen Colemanová si uplatňuje morálne právo identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Kristína Balalová, 2019
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-856-2

Venujem Julianovi.

Si láskou môjho života a zároveň najlepším priateľom.

Chcel si, aby som ťa prekvapila, tak dúfam, že sa mi to podarilo.

Ďakujem, že robíš môj život životom. C.

PRVÁ KAPITOLA

„Katie Kellyová! Zase si praktizovala svoje šéfkuchárske nezmysly?“ Moja šéfka Bernie šmarí písaciu podložku na antikorový pult a ukáže prstom na dvere. „Ihneď poď do mojej kancelárie.“

Už-už chcem otvoriť ústa a právom sa opýtať, čo som urobila, slová mi však uviaznu v hrdle. Vtom Mel a Zoe s latexovými rukavicami na rukách naraz zvrastia obočie a k perám si priložia modré ukazováky. Je to náš tajný signál, keď treba zostať ticho, aby sme nestratili prácu. Aj tento drobný prejav súdržnosti dokazuje, ako dobre vieme, že švihnutá Bernie nie je obyčajná vedúca jedálne. Tá žena je despotická maniačka. Vždy je lepšie súhlasiť so všetkým, čo povie, a najmä nezabúdať, že je to len práca a nestojí za to, aby som prišla o nervy alebo týždennú výplatu, či o sebaúctu iba preto, lebo šéfka ma z duše nenávidí.

Majú pravdu.

Bez slova si natiahnem sieťku na vlasy, akoby to bola prilba, ktorá odrazí každý verbálny útok číhajúci v tej prekliatej kancelárii.

Mel si začne veselo, optimisticky a bezstarostne pospevovať. Pokúša sa tým psychicky ma podporiť a pomôcť mi vidieť veci s nadhľadom.

Lenže v pozícii úbohého poskoka, ktorý osem hodín denne mieša hnedastú kašu v jedálni domova dôchodcov, je to ťažké.

Usilujem sa nemyslieť na svoj kariérny úpadok, ktorý je, žiaľ, viac než blízko, tak si začnem pospevovať aj ja.

Zoe mi asi číta myšlienky, lebo zvolá: „Katie, buď rozumnejšia ako ona! Spomeň si, o čom sme sa bavili. Treba sa nad to povzniesť.“

Otočím sa, venujem jej nevýrazný úsmev a prikývnm. Nie je to ktovieaká práca, ale nemožno povedať, že som ňou klesla na úplné dno. Na dne som bola, keď mi skrachovala reštaurácia. Ako vravia kamaráti, je to dočasné, len kým sa znovu postavím na nohy a príde niečo lepšie. Nemám na výber, preto beriem to, čo je. Mala som šancu byť sama sebe šéfkou, no pokiaľala som to.

Nakoniec som skončila tu, v Parklandskom domove dôchodcov ako hlavná čistička zemiakov, zodpovedná za umývanie hrncov, a profesionálna miešačka, ktorá mení neforemnú hrudkovitú hmotu na menej neforemnú a menej hrudkovitú. Svetlou stránkou je, že ma zamestnali na plný úväzok, robím päť dní v týždni, celkom slušne mi platia, z domu to mám na skok a pracujem v odbore.

Akurát, že mám na viac... ale úprimne povedané, žobrák si nenavyberá. Ako mi na pohovore vysvetlila Bernie, kuchár je iba kuchár: jeho úlohou je nahádzať jedlo do hrnca, rýchlo ho naservírovať a ušetriť pri tom.

Zhlboka sa nadýchnem, vyberiem sa za ňou z kuchynskej časti do kancelárie a celý čas si hryziem do jazyka. Keď vojdem, zatvorí dvere.

„Snažíš sa otráviť našich dôchodcov?“ zvrieskne.

Neviem, o čom rozpráva.

Vtom z vrečka vytiahne veľikánske uzatvárateľné plastové vrečko a hodí ho medzi nás na stôl.

„Poznáš výraz nedovolené látky?“ Ukáže na sušené bylinky vo vrecúškach. „Petržlenová vňať, oregano, rozmarín, tymian... Milá moja, len aby si vedela, ja sa dozviem všetko. Našla som ich schované za polievkovými konzervami. Od prvej chvíle som ťa podozrievala, Katie, a ukázalo sa, že právom.“ Ruky si prekríži cez hrud' a našpúli fúzatú hornú peru. „Tak hovor. Nevieš sa dočkať, ako sa z toho skúsiš vykrútiť.“ So samoľúbym úsmevom si oprie lakte o stôl.

„Dobre, sú moje. Štipkou som dochutila polievku, aby mala... no... aspoň nejakú chuť.“

Bernie sa oduje, schmatne vrečko, otvorí ho a očuchá lístok, akoby bola colníčka. „Ako často si ich používala, Katie? U nás sa čosi také nerobí. V receptoch nie sú nijaké bylinky, korenia ani iné snobské nezmysly. Tvojou úlohou je do bodky dodržiavať recepty a to ti evidentne nejde. Okrem toho priveľa blaboceš s klientmi. Máš iba variť a servírovať jedlo podľa našich predstáv, tam sa to končí. Nezapájaj sa do ich zdĺhavých konverzácií o podrobnostiach z každodenného života. To súvisí s druhým problémom. Čo mal znamenať ten pudíng pre pani Rosenblattovú?“

„Vysvetlím to...“

Bernie sa odtiahne od stola a tleskne. „Vedela som to! Tušila som, že v tom máš prsty. Ty a tá tvoja preslávená kuchyňa! Uvedomuješ si, čo si spôsobilá? Tá žena dnes ráno sedela na záchode tri hodiny! Sestrička si myslela, že má črevnú virózu, a chcela ju poslať do nemocnice. Starena však odmietla a tvrdila, že to asi bude z pudíngu.“

„Fantastické!“ uškrniem sa. „Pani Rosenblattová sa sťažovala, že má zápchu, a prosila ma o pomoc. Vedela som, že troška

pudingu so sušenými slivkami a kúsok korenistého hruškového koláča ju prečistia.“

Bernie zatne päšť. „Musíš s tým prestať. Porušuješ pravidlá, meníš jedálny lístok, vymýšľaš pre nich vlastné jedlá... u nás to tak nefunguje.“

„Mám teda iba prísť, pípnuť sa, hodiť jedlo na panvicu a mozog aj srdce nechať doma?“

„Presne tak.“

„So všetkou úctou, Bernie, to sa nestane.“

Začne sa trošku triasť a vrčať. Jej tvár pokrýjú flaky a farbou pripomína fašírku.

Vzápätí sa nakloní a pred oči mi strčí ukazovák. „Už ťa mám po krk! Sťažovala som sa aj manažérovi. Povedala som, že ťa v tíme nechcem. Vie o tvojich sústavných zmenách v jedálnom lístku, o tom, že neposlúchaš, drzo odvrávaš a počas služby večne trkocíš s dôchodcami. Súhlasil, že poletíš hneď, keď sa tu ukáže niekto čo i len spolovice kvalifikovaný. Nezapadáš sem a neviem si predstaviť, že by sa na tom niekedy niečo zmenilo. Trpíme ťa tu iba preto, lebo nemáme na výber.“ Zatne zuby a prižmúri oči.

Dobre viem, že mi chce ublížiť, vyľakať ma a dosiahnuť svoje, ale jej slová sa ma nedotkli. Nechcem sem zapadnúť. Aj ja to tu trpím iba preto, lebo nemám na výber.

Zavriem oči a spomeniem si na mamu. Vybavím si situáciu, ktorá sa stala na parkovisku pri supermarkete pred niekoľkými rokmi: priblížil sa k nám nejaký šibnutý šofér a začal kričať, no mama sa celý čas usmievala. Keď to prehrmelo, spýtala som sa, prečo nič nespravila a či by nebolo lepšie, keby naňho tiež kričala alebo sa inak bránila a odplašila ho. Povedala, že nie – niekedy sa na takých ľudí stačí usmievať a to ich vytočí do nepříčetnosti.

Nakoniec otvorím oči a venujem Bernie najširší a najžiari-
vejší úsmev, aký sa mi podarí vyčariť.

Mama by na mňa bola určite pyšná a pri pomyslení na to sa
usmejem ešte viac.

Moja šéfka zavrtí hlavou a zasyčí: „Prestaň sa tak debilne
uškŕňať a vypadni!“

Prudko roztvorí dvere a konečne môžem odísť.

„Odnes pani Rosenblattovej do izby sendvič s mäkkým sy-
rom. Jasné? Je to najmenej, čo pre ňu po tom všetkom môžeš
urobiť.“

Zdvihnem palec a zmiznem.

V nijakom prípade nedám tej žene sendvič s mäkkým syrom.

Na to ju mám priveľmi rada.

DRUHÁ KAPITOLA

„Dobré ráno, pani Rosenblattová! Počula som, že puding so slivkami narobil poriadnu šarapatu!“

Pani Rosenblattová, ktorá leží v posteli, na mňa šibalsky vykukne spoza novín. „Vďaka tebe sa cítim ako znovuzrodená!“

Je vyparádená, vlasy má ako vždy natočené v štýle Elizabeth Taylorovej a usmieva sa na mňa ocelovomodrými očami. V celej budove niet podobnej izby, ako je tá jej. Ligocú sa tu šperky v najrôznejších tvaroch, ktoré hrajú farbami od výmyslu sveta a všetky oslepujúco odrážajú svetlo. Pani Rosenblattová nevystrčí z domova dôchodcov ani nos, ale každé ráno si namaľuje líca a pery, akoby sa práve chystala na drink.

Vtom sa posadí. Výstrih na jej starorúžovej nočnej košeli nádherne lemujú vyšívané pávy ozdobené flitrami. Navštevujem ju veľmi rada. Vždy, keď vstúpim do jej izby, akoby som vošla do domu rozprávkovej víly. Odrazu mám pocit, že vo svete existuje dobro, kúzla a nič nie je nemožné – stačí byť čestný a snažiť sa zo všetkých síl. Len čo prekročím prah a začítim zmes kvetinového parfumu a púdru, srdce sa mi spomalí a upokojím sa. Zrazu akoby zastal čas, obavy sa rozplynuli a jej chlácholivý, spevavý hlas všetko vyriešil.

Na nočný stolík položíť benediktínske vajcia a údeného lososa.

„Obsahujú veľa omega tri mastných kyselín,“ vyhlásim. „Sú prospešné pre mozog, srdce aj imunitný systém. Celé to zjedzte.“

Žena vystrie ruku. „Pod' ku mne, nech ťa objímam. Ani nevieš, ako veľmi si ma potešila. Práve malé skutky lásky dokážu človeku spríjemniť i takéto miesto. No už bolo dosť pani Rosenblattovej. Pre teba som Martha. Priatelia sa majú oslovovať krstnými menami.“

Poslúchnem ju a ukryjem sa v jej teplúčkem, nežnom objatí. Nikde inde na svete nenájdem takú úľavu, ako práve tam. Vonia po čerstvo vypratej bielizni a jahodovom džeme.

Skôr ako sa pustí do raňajok, otvorím okno a z Marthinej bylinkovej záhradky na parapete odtrhnem trochu mäty.

„Mäta je výborná na trávenie, stačí ju zaliať horúcou vodou a pridať plátok citróna,“ vysvetlím.

Martha si ju odo mňa vezme a vdýchne sviežu sladkastú vôňu. „Ach, to je nádhera. Pripomína mi Maroko. S Oskarom sme zbožňovali túlať sa po trhovisku a pochutnávať si na pikantných špecialitách. Cítila som sa ako v raji. Mäťový čaj mi veľmi dobre padne. Ďakujem, Katie, riadne ma rozmaznávaš.“ Prstom ukáže na fotoalbum v pevnej väzbe, ktorý už vyzerá skôr ako zošit s výstrižkami, lebo je plný pozvánok, vstupeniek na koncerty, pohľadníc a listov. „Podala by si mi ho? Chcem ti niečo ukázať.“

Keďže leží na poličke pri skrini, pohotovo vstanem a prinesiem jej ho.

Služba sa mi už skončila, preto sa posadím a započúvam sa do jej spomienok. Všetky fotografie dôkladne nalepila na stránky z hrubého papiera, elegantným písaným písmom každú z nich označila dátumom a krátkym opisom. Niet pochyb o tom, že Martha žila naplno.

Nalistuje stred albumu a pohladí maličkú fotku vyblednutých farieb s ohnutými okrajmi. Je na nej oveľa mladšia, má dokonalý účes s pravidelnými vlnami a sprevádza ju muž s fúzami ako Hercule Poirot, ktorý za sebou so širokým úsmevom vedie ťavu.

„Tu sme na medových týždňoch v Káhire. Oskar chcel manželstvo odštartovať dobrodružstvom a aj sme to urobili. Najskôr som z toho nebola nadšená, nechcela som hneď rozhadzovať peniaze. Protestovala som, ale Oskar trval na svojom. *Chod' na dovolenku, kúp si topánky a daj si koláč*, vravieval. Svojho motta sa do bodky držal! Tak sme šli na dovolenku. Do Egypta som prišla ako novomanželka a vrátila som sa tehotná. Tomu sa hovorí dobrodružstvo! Oskar Rosenblatt vedel, ako zapôsobiť na ženu!“

Keď nežne zatvorí album, vrátim ho na miesto. Opäť začne listovať v novinách, bavíme sa o filmoch, knihách, dovolenkách, o práci a cenách domov, o štrajkoch v leteckých spoločnostiach a všeličom inom. Obstrihám a polejem bylinky v kvetináči na okne a vezmem si zopár lístkov. Neponáhľam sa – nič ma nečaká, nikam nemusím ísť. Po zatvorení reštaurácie som vo svojom živote spozorovala základnú zmenu: prvý raz mám toľko času, že neviem, čo s ním spraviť. Mnoho ľudí by to považovalo za závideniahodné, no mne sa to nepáči. Až teraz som si uvedomila, že vlastniť reštauráciu pre mňa bolo ako žiť v manželstve a stratiť ju bolo ako dostať košom a zakúsiť chuť neopätovanej lásky. Zbožňovala som ju a dala som jej všetko. Zaviazala som sa, že ju budem milovať, kým nás smrť nerozdelí, aj keď v tomto prípade to skôr znamenalo: kým nás dlh nerozdelí.

Nekonečný, bezvýznamný čas bol jedným z najhorších a najnečakanejších dôsledkov môjho takmer bankrotu, straty

práce a podnikania. Prestala som ho využívať naplno a to ma frustrovalo ešte viac. Všetok som premárnila pri čítaní etikiet v malých predražených predajniach lahôdok, kde som si nič nemohla dovoliť, prepínala som programy o varení, prezerala som si torty na internete. Každý deň som sa šuchtala domov okolo svojej zatvorenej reštaurácie so zatiahnutými závesmi a s ceduľkou: *Na prenájom*. Mať veľa času a málo peňazí nebola ktovieaká zábava. Na to, aby mal môj život formu, zmysel a cieľ, potrebujem stále niečo robiť. Predtým som sa každý boží deň starala o svoje reštauračné bábätko a obskakovala som ho od svitu do mrku. Nemala som kedy venovať sa sebe, rodine ani svojmu priateľovi Benovi. Aspoň to tvrdil, keď odchádzal do sveta za veľkou kariérou. Teraz, keď je zrazu všetko preč, neviem, čo si so sebou počať.

Na začiatku som si optimisticky navrávala, že keď mám teraz more času, môžem sa sústrediť na to, čo som doteraz popri ťažkej drine nestíhala. Začnem cvičiť, chodiť na rande a nájdem si nový duchaplný koníček.

Pravdou však je, že neviem využívať čas. Koniec koncov, nemám záujem dvíhať činky, vysedávať v bare s cudzími chlapmi alebo čmárať vodovými farbami.

Chcem byť šéfkuchárka a pochybujem, že niekedy budem túžiť po niečom inom. Ibaže práve ňou nemôžem byť a zabíjať čas ma deptá. Vlastniť reštauráciu bolo ako dar z nebies. Mala som všetko: priateľa, ktorého som ľúbila, a prácu, ktorá mi každý deň prinášala potešenie. Stratiť ich bolo hotové peklo. Teraz trčím v očístci a umývam zemiaky, kým nepríde niečo lepšie.

Dám zovrieť vodu a zalejem nám mäťový čaj.

„Katie, som zmätená,“ ozve sa Martha spoza novín. „Čo sú bonbóniky?“

„Bonbóniky?“ zopakujem a pokrčím plecami. Martha pracovala ako popredná finančníčka, určite sa nezbláznila a musí ísť o niečo viac ako o obyčajné bonbóny. „V akom kontexte?“ opýtam sa.

Podá mi noviny. „Pozri, na poslednej strane nájdeš toho bezočivca Jeana-Michela Marchanda. Je to samoľúby chlap, o tom niet pochyb. Má reklamu na celej strane, nehanebný exhibicionista. Raz som ho stretla osobne a nemôžem ho nazvať inak ako krpatým Francúzom s gigantickým egom.“

Nalistujem poslednú stranu. Aha, tu je: Jean-Michel, najznámejší šéfkuchár široko-ďaleko. Tvárou v životnej veľkosti zabral celú stranu. Odfotografovali ho tak zblízka, že mám pocit, akoby hľadel priamo na mňa. Navrchu strany sa vyníma obrovský nadpis: *MÁŠ NA TO, aby si sa stal ďalším hlavným šéfkuchárom u Jeana-Michela?*

Posadím sa na mäkký okraj posteľe.

Martha sa zdvihne a ukáže na drobné písmenká pod jeho bradou. „Vidíš? Tu sa píše: *Nepotrebuje žienky domáce ani bonbóniky*. Čo tým myslíš?“

No teda. Jean-Michel hľadá šéfkuchára, a nie hocijakého, ale hlavného.

„Tušíš, čo to znamená, Katie?“

Odtrhnem oči z tváre, ktorú som skúmala v receptároch a v televízii už od čias, keď som zistila, že jedlo je moja budúcnosť. „Nie som si istá, Martha, pravdepodobne ide o hanlivé pomenovanie mojej generácie. Niektorí tvrdia, že nezvládame život a za všetko sa urážame. Volajú nás bonbóniky, lebo sa vraj považujeme za výnimočných, myslíme si, že nám patrí svet, pritom nevieme, čo je to tvrdá práca, a pri prvej príležitosti sa roztopíme.“

Martha poklepká prstom po papieri a pokrúti hlavou. „Od takého surovca môžeš čakať iba samé nezmysly.“

„Možno je to surovec, lenže okrem toho je aj kulinársky boh.“

Chvíľku si ma prezerá, potom si napraví okuliare. „Mala by si to skúsiť, Katie. Celý život som pila najlepšie vína, jedla najlahodnejšie pokrmy od špičkových svetových šéfkuchárov a s istotou môžem povedať, že to máš v sebe. Nechýba ti veľká vášeň a výborná pracovná morálka.“

Jasné, také rečičky som už počula. Je to veľmi milé, no ak ich beriete priveľmi vážne, zavedú vás do slepej uličky a uveríte, že všetko je možné.

„Ďakujem, Martha, ale nie je to také jednoduché. Už som jednu šancu dostala. Riadila som sa heslami: pusti sa do toho, dokážeš to, stačí snívať a dosiahneš, čo len chceš. Naletela som a zhltna všetko aj s navijakom. Môj daňový poradca a ja vieme potvrdiť, že je to hlúposť. Veriť, že k úspechu stačí vášeň a tvrdá práca, je veľmi drahý a bolestivý sebaklam.“

Našpúli pery a pozrie mi do očí. „Si žienka domáca?“

Pokrútim hlavou. „To teda nie! Vďaka štvorročnému štúdiu na londýnskej kulinárskej škole Le Cordon Bleu sa zo mňa stala šéfkuchárka so zameraním na francúzsku kuchyňu.“

„Si bonbónik?“

Schuti sa zasmejem. „Máte dojem, že človek, ktorý si myslí, že mu patrí svet, by pracoval v tejto diere s Bernie?“

Prstom poklepká po papieri a znovu na mňa pozrie. „Potom je to jasné. Máš všetko čo treba. Prihlášky sa posielajú dnes do polnoci, tak pohni kostrou, šéfkuchárka.“

Vďačne na ňu žmurknem za dobre myslený kompliment, aj keď nie je celkom namieste. Je milé, že ma chce povzbudiť a dať môjmu životu nejaký cieľ. Jean-Michel je však predátor. Roztrhá ma v zuboch a vzápätí vyplúje. Po svojom kolosálnom neúspechu som si ledva našla akú-takú prácu a jeho kritika by ma poslala rovno na kulinárske smetisko.

„Vážim si vašu podporu, Martha, no ako ste vraveli, ten chlap je surovec. Očakáva, ba vyžaduje dokonalosť v každom ohľade. Môžem byť dobrá, ale jemu to nestačí. Toto je iná úroveň. Každý profesionálny šéfkuchár v našej krajine chce variť v kuchyni Jeana-Michela. Neviete si ani predstaviť, aká tam bude konkurencia. Aj keby ma pozvali na konkurz, letela by som hneď v prvom kole. Najmúdrejšie je nestrácať čas a ušetriť si nervy.“

Chytí ma za ruky. „Staroba nie je taká strašná, ako sa možno nazdávaš. Prináša človeku veľa životnej múdrosti, vďaka ktorej sa na veci pozerá z inej perspektívy. Katie, vidím, ako sa tu deň čo deň trápiš. Povieť to iba raz. Myslíš si, že keď tu zostaneš, ušetríš čas a vyhneš sa problémom? Mýliš sa. Drahá, či už máme dvadsaťdeväť, alebo osemdesiatdeväť, nemôžeme vedieť, čo prinesie zajtrašok. Nesmieme dovoliť, aby nám čas a príležitosti pretiekli pomedzi prsty. Prišla tvoja chvíľa, zlatko. Využi ju, inak ťa predbehne niekto iný.“

V tom okamihu sa vo mne roznieti iskra. Páli a nalieha, ako keď sa človeka zmocňuje hnev, ctižiadostivosť, rozhorčenie a vášeň.

Zdrvujúce náklady a nájomné, ktoré prudko stúpalo, mi vzali reštauráciu. Vyhliadky na povýšenie a dobrodružstvo ma obrali o priateľa a krutá neúprosná choroba mi zobrala matku. Teraz mi ešte Bernie skonfiškovala všetky bylinky, dopekla!

Nechcem už nič stratiť.

Odteraz sa nedám okrádať.

Opäť sa pozriem na fotku Jeana-Michela. Práve mám na dosah ruky fantastickú prácu u jedného z najlepších šéfkuchárov. Pozorujem hnev, ctižiadostivosť a rozhorčenie, ktoré sa mu črtajú na tvári, ostrú nepríčetnosť v pohľade, stisnuté zuby a vzdorovitosť v pozdvihnutej brade. Neuspokojí sa len tak s niečím. Hľadá dokonalosť.

Čo by urobil Jean-Michel na mojom mieste, keby bol po ďalšej obrovskej porážke a mal pod nosom životnú príležitosť v kulinárskom svete? Určite by ju využil a bez váhania sa jej chopil. Dosiahol by, čo si zaumienil, zubami-nechtami by prekonal všetky prekážky a vyšplhal by sa až na vrchol.

Skúmam jeho pery, prsty, hlboké vrásky na čele, ktoré vyzerajú ako staré jazvy z boja. *Kto vlastne si, Jean-Michel? Ako si vybudoval také impérium? Ako si sa dostal tam, kde si? Čo ťa ženie vpred? Aké je tvoje tajomstvo?*

Zmätene a zároveň fascinovane pokrútim hlavou. Jedno je isté: ak sa mám od koho učiť, tak od neho.

Martha mi nežne stisne lakeť. „Katie, pri všetkej úcte... Máš čo stratiť?“

Odpoveď nám je jasná.